Iepurele Înțelept și secretul poveștilor

ANDREEA IATAGAN
Ilustrații de Ionuț Robert Olaru

panda

— Vai de carapacea mea! se văicărea, cât putea de tare, un gândăcel-Picasso.

Ieșise din casa lui îngrămădită în coaja zgrunțuroasă a unui copac și invita pe oricine întâlnea în cale să se uite la spinarea lui.

— Vezi, vezi ce grozăvie? le arăta tuturor, disperat.

Și avea dreptate să fie atât de speriat. Liniile șerpuite, punctele și formele verzi, portocalii și albastre care îi brăzdau odinioară carapacea dispăruseră aproape toate.

— Biata de mine! Eu unde mă mai ascund acum?

O insectă-frunză mititică plângea și ea cu lacrimi șiroaie, nu departe de gândăcel. Verdele frumos care o ajuta să se piardă ușor în desișul copacilor i se șterse și ei de pe corp.

Așa a început totul. Cu gândăcelul-Picasso și insecta-frunză. Celelalte gâze nu i-au băgat prea tare în seamă până când nu li s-a întâmplat și lor același lucru.

Culorile începuseră să dispară din tot Ținutul Insectelor, de pe flori, de pe iarbă, de pe lacul rotund, chiar și de pe cea mai mică dintre nimfe. Albine, cărăbuși, lăcuste și fluturi zburătăceau aiurea, plângându-și toți de milă.

Ținutul lor devenise gri cât vedeai cu ochii, cel mai trist și mai morocănos gri pe care și l-ar fi putut imagina cineva vreodată.

Chiar și libelula Carla a devenit de nerecunoscut. Ea fusese cea mai veselă și mai colorată găză dintre toate, cu aripi frumoase, roz și portocalii. Dar acum era doar gri, gri-cenușie, ca un biet șoricel de casă.

S-au gândit și s-au tot gândit, dar nimeni nu își dădea seama ce s-a întâmplat, de ce Neculoarea a învăluit întreg Ținutul Insectelor. Da, așa îi spuneau, Neculoarea. Pentru că nu știau cum altfel să numească... nenorocirea asta care le speriase și le întristase.

